

DRUHÝ DIEL SÉRIE OD KULTOVÉHO AUTORA

BRANDON
SANDERSON

PILOTI
MEDZI HVIEZDAMI

PILOTI

BRANDON SANDERSON

je autorom týchto kníh:

séria Ritmatik

RITMATIK

séria Pomstitelia

METALURG

PYRO

KATASTROFA

séria Medzi hviezdami

KADETI

PILOTI

séria Alcatraz

ALCATRAZ VERZUS DIABOLSKÍ KNIHOVNÍCI

RÁD PISÁROVÝCH KOSTÍ

BRANDON
SANDERSON

PILOTI
MEDZI HVIEZDAMI

Preložila Ivana Cingelová

slovar

Copyright © 2019 by Dragonsteel Entertainment, LLC.
Starsight map by Bryan Mark Taylor copyright © 2019
by Dragonsteel Entertainment, LLC Additional illustrations
by Isaac Stewart and Ben McSweeney copyright © 2018
by Dragonsteel Entertainment, LLC
Jacket art copyright © 2019 by Sam Green
Translation © Ivana Cingelová 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2023

ISBN 978-80-556-6196-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Brandon Sanderson: Skyward Series, Book 2 – Starsight,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Delacorte Press,
an imprint of Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC, New York,
preložila Ivana Cingelová.

Zodpovedná redaktorka Eva Piarová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2023.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Pre Erica Jamesa Stonea,
ktorý sa mi snažil vysvetliť,
ako sa vyjadrovať stručne
(čo mi stále veľmi nejde),
ale aj napriek tomu je mojím
skvelým kamošom a vzorom.

Hvezdáreň

Sídlo regionálnej vlády Zvrchovanosti, sektor C4

PRVÁ ČASŤ

1

Šklbla som pákou pohonu vpred a preletela so svojou hviezdou loďou cez chaotickú spleť výstrelov z deštruktorov a výbuchov. Nado mnou sa tiahli dychberúce dialavy vesmíru. Planéty aj hviezdne lode pôsobili v porovnaní s jeho nekonečnou čiernotou nepodstatne. Bezvýznamne.

Teda až na skutočnosť, že sa ma tie nepodstatné hviezdne lode zo všetkých síl snažili zabiť.

Uhla som sa, zatočila a uprostred otáčky vypla motory. Len čo som sa prevrátila, okamžite som zaradila plný výkon a vystrelila v protismere v snahe striasť tri lode, ktoré ma prenasledovali.

Boj vo vesmíre je úplne iný ako v atmosfére. V prvom rade – krídla sú zbytočné. Vo vesmíre nie je žiaden vzduch, takže ani žiadne vzdušné prúdy, žiaden vztlak, žiaden odpor. Vo vesmíre v skutočnosti neletíte. Len nespadnete.

Ešte raz som sa otočila a vystrelila späť k hlavnej prestrelke. Manévry, ktoré by boli v atmosfére obdivuhodné, boli tu, nanešťastie, úplne bežné. Posledných šesť mesiacov bojovania vo vákuu so sebou prinieslo množstvo nových trikov, čo sme sa museli naučiť.

„Spensa,“ ozval sa z ovládacieho panela veselý mužský hlas, „pamätáš si, ako si ma žiadala, aby som ťa varoval, ak sa budeš správať mimoriadne iracionálne?“

„Nie,“ odvrkla som a uhla doprava. Výstrely z deštruktora preleteli zozadu ponad kupolu kokpitu. „Nemám dojem, že by som niečo také spravila.“

„Tvoje slová zneli: *Môžeme sa o tom porozprávať neskôr?*“

Znova som sa uhla. Dorakiet. Začínajú tie drony bojovať lepšie alebo sa ja zhoršujem?

„V podstate *neskôr* znamenalo aj hneď, ako si dohovorila,“ pokračoval utáraný hlas umelej inteligencie mojej lode, M-Bota, „ale ľudské bytosti to slovo nepoužívajú s významom *chronologicky kedykoľvek po tejto chvíli*. Používajú ho s významom *keď mi to bude viac vyhovovať*.“

Obklopili nás krellské drony, ktoré sa mi snažili odrezat únikovú cestu späť k centru bojiska.

„A teraz mi to podľa teba vyhovuje viac?“ odvrkla som.

„Prečo by nemalo?“

„Pretože sme uprostred boja!“

„No, boj na život a na smrť je podľa mňa *presne* ten typ situácie, keď sa ti zide vedieť, že sa správaš mimoriadne iracionálne.“

Tak trochu nostalgicky som si zaspomínala na časy, keď sa so mnou moje lode *nerozprávali*. Ešte než som pomohla opraviť M-Bota, ktorého osobnosť bola pozostatok starodávnej technológie, ktorej sme stále nerozumeli. Často som premýšľala: boli takéto drzé všetky umelé inteligencie alebo bola tá moja špeciálny prípad?

„Spensa,“ pokračoval M-Bot, „nezabudla si, že máš tie drony naviesť k ostatným?“

Ubehlo šesť mesiacov, odkedy sme prekazili krellský pokus narobiť z nás mastný flak. Spolu s naším víťazstvom sme sa dozvedeli niekoľko dôležitých vecí. Nepriatelia, ktorých sme volali „krellovia“, boli skupina mimozemšťanov poverených úlohou udržať môj národ uväznený na našej planéte Detritus, ktorá bola niečo medzi väzením a prírodnou rezerváciou pre ľudskú civilizáciu. Krellovia pracovali pre vyššiu galaktickú vládu zvanú Zvrchovanosť.

Bojovali s nami diaľkovo riadenými dronmi – pilotovali ich mimozemšťania, ktorí žili ďaleko od nás a používali na ich ovládanie nadsvetelnú komunikáciu. Drony nikdy nepilotovali umelé inteligencie, keďže nechať loď riadiť samu seba bolo proti galaktickým zákonom. Dokonca aj M-Botove možnosti boli v tomto ohľade výrazne obmedzené. Okrem toho existovalo niečo, čoho sa Zvrchovanosť nesmierne bála: ľudia

so schopnosťou nahliadnúť na miesto, cez ktoré nadsvetelná komunikácia prebiehala. Ľudia zvaní kytonici.

Ľudia ako ja.

Vedeli, čo som, a nenávideli ma. Drony mali vo zvyku útočiť špecificky na mňa – a my sme to mohli využívať. *Mali* sme to využívať. Na stretnutí pred dnešnou bitkou som presvedčila ostatných pilotov, aby zdráhavo súhlasili s mojím odvážnym plánom. Mala som sa zľahka vzdialiť od formácie, nalákať nepriateľské drony na seba a potom ich naviesť k zvyšku tímu. Moji priatelia ich tak mohli eliminovať, kým sa sústreďili na mňa.

Bol to dobrý plán. A mala som v úmysle držať sa ho... len nie hneď.

Teraz som chcela niečo vyskúšať.

Zaradila som plný výkon a vystrelila preč od nepriateľských lodí. M-Bot bol rýchlejší a manévrovateľnejší ako ony, ale jednou z jeho najväčších výhod bolo, že sa pri manévrovaní vo vysokej rýchlosti vo vzduchu nerozletel na kúsky. Tu vo vákuu to nehralo rolu a nepriateľské drony nemali taký veľký problém udržať s nami krok.

S dronmi v závese som sa vrhla k Detritusu. Moju domovskú planétu chránili vrstvy starodávnych kovových plošín pripomínajúcich škrupiny, na ktorých boli rozmiestnené delá. Po našom víťazstve pred šiestimi mesiacmi sme krellov zatlačili ďalej od planéty, za schránky. Naša súčasná dlhodobá stratégia bolo útočiť na nepriateľov tu vo vesmíre a zabrániť im priblížiť sa k planéte.

Vďaka tomu mohli naši inžinieri – vrátane môjho kamoša Rodega – začať preberať kontrolu nad plošinami a delami. Časom by mal pancier z delostreleckých plošín chrániť našu planétu pred nájazdmi. Väčšina obranných plošín však zatiaľ stále fungovala autonómne a predstavovala pre nás rovnaké nebezpečenstvo ako pre nepriateľov.

Krellské lode sa vrhli za mnou, aby využili príležitosť odrezať ma od bojiska, kde moji priatelia v obrovskej bitke útočili na zvyšok dronov. Taktika izolovať ma však vychádzala

z kriticky chybného predpokladu: že sama budem menej nebezpečná.

„Neotočíme sa a nebudeme sa držať plánu, však nie?“ nadhodil M-Bot. „Budeš s nimi bojovať sama.“

Neodpovedala som.

„Jorgen sa bude veeeeeeľmi hnevať,“ podotkol M-Bot. „Mimochodom, tie drony sa ťa snažia prenasledovať po špecifickej trase, ktorú ti práve vykresľujem na monitore. Z mojej analýzy vyplýva, že plánujú prepad.“

„Dík,“ odvetila som.

„Iba sa snažím predísť tomu, aby som skončil na kusy,“ bránil sa M-Bot. „Len tak medzi rečou, chcem ťa varovať, že ak nás *naozaj* zabiješ, budem ťa strašiť.“

„Budeš ma strašiť?“ zopakovala som. „Si robot. A nezomriem náhodou aj ja?“

„Môj robotický duch bude strašiť tvojho mäsitého.“

„To sa vôbec dá?“

„Spensa, duchovia neexistujú,“ vyhlásil rozhorčene. „Prečo myslíš na takéto veci, a nie na lietanie? Vážne, vy ľudia sa vôbec neviete sústrediť.“

Zbadala som krellov, ktorí sa nás chystali prepadnúť: malú skupinu dronov skrytú za veľkým kusom kovu, čo lietal tesne mimo dosahu diel. Keď som sa priblížila, drony sa vynorili z úkrytu a vystrelili ku mne. Ale ja som bola pripravená. Uvoľnila som ruky a nechala sa viesť podvedomím. Ponorila som sa do seba, do tranzu, kde som počúvala.

Len nie ušami.

Diaľkovo riadené drony vo väčšine prípadov krellom stačili. Predstavovali lacný spôsob, ako udržať ľudí na Detrituse. Obrovská vzdialenosť, cez ktorú vesmírne bitky prebiehali, však krellom prinútila spoliehať sa pri ovládaní dronov na okamžitú nadsvetelnú komunikáciu. Domnievala som sa, že ich piloti boli niekde ďaleko – ale aj keby boli na krellskej stanici, ktorá si poletovala vo vesmíre pri Detrituse, oneskorenie pri rádiovkej komunikácii by spôsobilo, že drony by v bitke reagovali príliš pomaly. Bez nadsvetelnej rýchlosti to skrátka nešlo.

Ukázalo sa, že táto stratégia má jednu veľkú štrbinu. Počula som ich rozkazy.

Z nejakého nepochopiteľného dôvodu som sa dokázala *započúvať* do miesta, kde nadsvetelná komunikácia prebiehala. Volala som ho *nikde* a bola to iná dimenzia, kde naše fyzikálne zákony neplatili. Dokázala som sa do nej *započúvať*, občas tam nahliadnuť a vidieť, ako ma tvory, ktoré tam žili, sledujú.

Raz, v kľúčovej bitke pred šiestimi mesiacmi, sa mi podarilo do toho miesta *vstúpiť* a mihnutím oka teleportovať svoju loď na veľkú vzdialenosť. Stále som nevedela o svojich schopnostiach veľa. Ďalšia teleportácia sa mi už nepodarila, ale zisťovala som, že nech je vo mne čokoľvek, môžem to dostať pod kontrolu a využiť v boji.

Svoje kytonické schopnosti som zdedila po predkoch. Moja rodina nimi kedysi presúvala po galaxii starobylé hviezdne flotily. Otec ich zdedil tiež a naši nepriatelia ich využili, aby ho zabili. Ja som ich teraz využívala, aby som prežila.

Zareagovala som na rozkazy skôr ako krellovia – z nejakého dôvodu som ich spracovala *rýchlejšie* ako drony. Keď zaútočili, ja som sa už prepletala cez ich paľbu. Presvišťala som pomedzi výstrely, aktivovala IMP a zničila štíty všetkých naokolo.

V tom vypätom sústredení mi neprekážalo, že som zničila aj svoj vlastný. Nezáležalo na tom.

Vystrelila som svetlobodec – energetické lano sa zabodlo do jednej z nepriateľských lodí a spojilo ju s mojou. Následne som využila rozdiel v našej zotrvačnosti a zatočila som seba aj dron, čím som sa dostala za skupinu bezbranných lodí.

Prázdnotu rozžiarili výbuchy svetla a iskier z dvoch zničených dronov. Zvyšní krellovia sa rozutekali ako dedinčania pred vlkom v jednom z príbehov mojej starkej. Vybrala som si dvojicu lodí a rozpútala medzi útočníkmi chaos, keď som na nich vystrelila – jeden dron som zničila a zároveň som časťou mysle počúvala príkazy pre ostatné.

„Nikdy to na mňa neprestane robiť dojem,“ povedal M-Bot ticho. „Interpretuješ dáta rýchlejšie ako moje projekcie. Pôsobíš takmer... neľudsky.“

Zaškripala som zubami, sústredila som sa, otočila svoju loď a vyrazila za zatúlaným krellským dronom.

„Len tak medzi nami, myslel som to ako kompliment,“ dodal M-Bot. „Niežeby s ľuďmi nebolo niečo v poriadku. Pokladám ich krehké, emočne nestabilné, iracionálne povahy za pomerne očarujúce.“

Zničila som dron a trup mojej lode zalialo svetlo jeho ohnivého konca. Potom som sa uhla doprava pomedzi výstrely ďalších dvoch. Hoci v krellských dronoch nesedeli skutoční piloti, tak trochu mi ich bolo ľúto, keď sa proti mne snažili bojovať – proti mne, nezastaviteľnej, neznámej sile, ktorá nehrala podľa tých istých pravidiel ako čokoľvek iné, čo poznali.

„Podľa všetkého,“ táral ďalej M-Bot, „takto na ľudí hľadím len preto, že som tak bol naprogramovaný. Ale líši sa to nakoľko od inštinktívneho programovania vtáčej matky, aby milovala pokrútené neoperené ohavy, ktoré priviedla na svet?“

Neľudsky.

Prepletala som sa a uhýbala, páčila som a ničila. Nešlo mi to bezchybne, občas som sa prepočítala a mnoho mojich striel minulo. Ale rozhodne som bola vo výhode.

Zvrchovanosť – aj so svojimi podriadenými krellmi – očividne vedela, že si má dávať pozor na ľudí ako ja a môj otec. Jej lode vždy hľadali pilotov, čo lietali až príliš dobre alebo reagovali príliš rýchlo. Pokúsili sa mi ovládnuť myseľ tým, že využili slabinu môjho nadania – tak ako to urobili otcovi. Našťastie som mala M-Bota. Jeho vyspelé štíty dokázali zastaviť ich mentálne útoky a zároveň mi stále umožňovali vnímať nepriateľské rozkazy.

Všetko to smerovalo k jednej znepokojivej otázke.

Čo som?

„Bol by som oveľa pokojnejší,“ poznamenal M-Bot, „keby si si našla chvíľu znova nahodiť náš štít.“

„Na to nemáme čas,“ odvrkla som. Potrebovali by sme dobrých tridsať sekúnd bez ovládania lode.

Naskytl sa mi ďalšia príležitosť vrátiť sa k hlavnej bitke, držať sa plánu, ktorý som vymyslela. Namiesto toho som

sa otočila, zaradila plný výkon a vyrazila späť k nepriateľským lodiam. Moje gravitačné kapacitátory absorbovali veľké množstvo preťaženia a postarali sa, aby mnou príliš netrholo, ale aj tak ma tlak prirazil k sedadlu, z tela mi začalo sťahovať kožu a celá som oťažela. Pod pôsobením extrémne veľkého preťaženia som sa cítila, akoby som za sekundu zo-starla o sto rokov.

Vydržala som to a spustila paľbu na zvyšné krellské drony. Využívala som svoje zvláštne schopnosti naplno. O kupolu krytu sa obtriel krellský výstrel z deštruktora, taký žiarivý, až sa mi vypálil do sietnice.

„Spensa,“ upozornil ma M-Bot. „Jorgen aj Cobb ti volajú a sťažujú sa. Viem, že si vravela, aby som ich zamestnal, ale...“

„Zamestnávaj ich ďalej.“

„Odobzdaný povzdych.“

Stočila som nás smerom za nepriateľskou loďou. „Vážne si práve *povedal* slová *odobzdaný povzdych*?“

„Ludskú neverbálnu komunikáciu pokladám za ľahko mylne vyložiteľnú,“ odvetil. „Takže experimentujem s explicitnejším vyjadrovaním.“

„Neodporuje si to náhodou?“

„Evidentne nie. Pohrdavé zagúľanie očami.“

Okolo mňa žiarili deštruktory, ale ja som zostrelila ďalšie dva drony. Na kryte môjho kokpitu sa niečo zalesklo. Niekoľko prenikavých bielych svetiel pripomínajúcich oči, ktoré ma sledovali. Keď som svoje schopnosti používala príliš často, čosi z nikde vyzrelo von a zbadalo ma.

Nevedela som, čo sú zač. Volala som ich jednoducho oči. *Cítila* som však ich spaľujúcu nenávisť. Hnev. Všetko to nejakým spôsobom súviselo. Moja schopnosť vidieť a počuť nikde, oči, ktoré ma stadiaľ sledovali, a teleportácia, ktorú sa mi podarilo použiť len raz.

Stále som si presne pamätala ten pocit, keď som sa teleportovala. Čakala ma smrť uprostred skazonosného výbuchu. V tej chvíli som nejakým spôsobom aktivovala niečo zvané kytonický hyperpohon.

Keby som schopnosť teleportovať sa dokázala ovládnuť, mohla by som svojmu národu pomôcť uniknúť z Detritusu. Navždy by sme mohli uniknúť krellom. Takže som nelenila.

Keď som skočila naposledy, bojovala som o život. Keby som tak mohla znova prežiť tie isté emócie...

Vrhla som sa dole s pravou rukou na ovládacej guli, s ľavou na pohone. Tri drony zamierili za mnou, ale ja som si všimla ich výstrely a natočila loď tak, že všetky minuli. Zrýchliła som a moja myseľ sa obtrela o nikde.

Oči sa zjavovali ďalej, odrážali sa v kryte, akoby ma niečo sledovalo spoza môjho sedadla. Biele svetlá, skoro ako hviezdy, ale akési... uvedomelejšie. Desiatky zlomyseľných žiarivých bodiek. Keď som vstupovala do ich ríše, hoci len zláhka, videli ma.

Tie oči ma znervózňovali. Ako ma tá moc môže fascinovať a desiť naraz? Bolo to ako volanie ničoty, ktoré cítite, keď stojíte na okraji vysokého útesu v jaskyniach s vedomím, že by ste sa skrátka mohli hodiť do temnoty. Stačí len krok...

„Spensa!“ zvolal M-Bot. „Prichádza nová loď!“

Prebrala som sa z tranzu a oči zmizli. M-Bot na monitore ovládacieho panela zvýraznil, čo zazrel. Z miesta, kde sa skrývali drony, vyletela nová hviezdna stíhačka, na čiernom pozadí takmer neviditeľná. Elegantná, v tvare kotúča a natretá rovnakou čiernou farbou ako vesmír. Bola menšia ako bežné krellské lode, ale mala väčší kryt.

Tieto nové čierne lode sa zjavovali len posledných osem mesiacov, od obdobia tesne pred pokusom zbombardovať našu základňu. Vtedy sme si neuvedomili, čo sú zač, ale teraz sme to vedeli.

Príkazy pre túto loď som nepočula, pretože k nej žiadne neprichádzali. Čierne lode ako táto neboli riadené diaľkovo. Namiesto toho ich pilotovali mimozemšťania. Zvyčajne nepriateľské esá – najlepší z ich pilotov.

Táto bitka práve začala byť oveľa zaujímavejšia.

2

Srdce mi nadšene poskočilo.

Nepriateľské eso. Boj s dronmi bol vzrušujúci, to áno, ale zároveň mu niečo chýbalo. Nebol dostatočne osobný. Naopak, duel s esom bol ako z príbehov mojej staršej o odvážnych pilotoch v desivých súbojoch z časov Veľkých vojen na Starej Zemi. Človek proti človeku.

„Budem spievať,“ zašepkala som. „Keď tvoja loď zahorí a tvoja duša opustí tento svet, budem spievať. Pieseň o našom súboji.“

Dramatické, áno. Moji kamoši sa mi za podobné prejavy ako zo starých príbehov stále zvykli smiať. Zväčša som s nimi prestala. Ale stále som to bola ja a nevravela som tie veci pre svojich kamošov. Vravela som ich pre seba.

A pre nepriateľa, ktorého som sa chystala zabiť.

Loď s esom sa vrhla ku mne, strieľala z deštruktorov, snažila sa ma trafiť, kým som sa sústredila na drony. Uškrnula som sa, uhla sa jej a nabodla svetlobodcom kus vesmírneho odpadu. Umožnilo mi to rýchlo sa otočiť a vrhnúť trosku za seba do cesty výstrelom. M-Botove gravkapy absorbovali väčšinu preťaženia, ale aj tak som cítila tlak smerom dole. Oblúkoviť som sa zatočila a trosku zasiahla paľba z deštruktorov, pričom jeden z výstrelov preletel veľmi blízko pri mne. Dora-kiet. Ešte stále som nestihla znova nahodiť štít.

„Toto môže byť vhodná príležitosť otočiť sa a naviesť nepriateľské lode k ostatným,“ podotkol M-Bot. „Tak, ako sme plánovali...“

No ja som si všimla, že nepriateľský pilot neodhadol pri lete vzdialenosť – takže som sa zvrtila a pustila sa za ním.

„Dramatické stíchnutie,“ vzdychol M-Bot, „ktorým narážam na tvoju nezodpovednú povahu.“